

SOLILOQUEJAR AMB ALGÚ

DE ROGER TORNS

PERSONATGES

-LA NOIA DEL GOSSET

-LA NOIA DE LA FINESTRA

-JUAN

-PEDRO

-UN NOI

-L'OCELL

-Hi ha un setè personatge. Un personatge que existeix, que hi és clarament en la ficció i en el cap de l'autor, així com en el cap del lector. I hi hauria de ser, també, en el cap de l'espectador. La decisió de la seva presència en la posada en escena serà presa pel seu director, per l'impulsor de l'aixecament d'aquest text, per aquell a qui aquest text li hagi dit alguna cosa així com: "Això s'ha d'explicar" i tingui ganes de fer-ho sigui com sigui, amb diners o sense, amb atrezzo o sense, a un teatre o a qualsevol altre lloc on hi puguin ser els actors i els espectadors tots junts fent una mena de ritual amorós on s'escolten i es miren. M'encantaria que aquest personatge cantés, que cantés així com ho devia fer el cor grec. És aquell individu que va sortir per primera vegada i es va allunyar del col·lectiu per observar-lo des de fora. Per mirar-lo. Per advertir-lo.

Tot allò que està subratllat són barbarismes, abreviacions, paraules tretes del llenguatge de carrer i errors de construcció gramatical voluntaris.

LA NOIA DEL GOSSET

Només hi ha una cosa de què estic completament segura. M'agradaria marxar lluny. He vist totes aquestes pel·lícules on ells marxen, on ells necessiten aquesta llibertat. Els homes necessiten aquesta certa sensació de llibertat. Jo també la necessito. Crec. A vegades m'imagino que sóc un cotxe aparcat que algú neteja constantment i li passa la revisió, però que no el treu a... a destrossar. Sempre m'ha flipat veure com destrossen un cotxe. Hi ha coses que són especials, i amb això em refereixo que són especials per a un mateix. Ho són per a mi i no tinc la necessitat que ho siguin per a ningú. Un cop li vaig obrir la porta de casa al gos dels meus tiets. No volia marxar, estava allà mirant-me amb cara de... de gos. Em mirava amb cara de gos, com si estigués cagat. No volia sortir, li feia com mandra, o por, o no ho sé ben bé, però semblava que em digués que no s'ho mereixia. Jo vaig deixar la porta oberta i vaig marxar a fer un volt pensant que el gos sortiria i marxaria. Potser necessitava una estona per rumiar-s'ho. I no només no va marxar sinó que, després, em van fotre una bronca impressionant per haver-me deixat la porta oberta i no pensar que el gos es podria haver escapat. Jo per dins pensava en lo inútil que era aquell gos per no haver aprofitat per marxar. El pinso que li posaven era horrible. Feia molta pudor. Però ell s'hi devia haver acostumat, li agradava. Es va acostumar a estar allà tancat i a menjar la *basura* que li posaven. (*Pausa.*) Faig com el gos dels meus tiets. Em cago. No aprofito... (*Pausa.*) Vaig demanar un gos pel meu aniversari, l'any passat. Pensava que no me'l regalarien... El seu, el dels meus tiets, es va morir, i jo... només ho vaig fer... crec que en el fons ho vaig fer per fotre'ls... lo de comprar-me un gos, dic. I ara l'he de treure a passejar. Li recullo les caques i controlo el color, el color de la caca, per saber si està menjant bé o no, i aquestes coses. Això em manté activa. Així tinc alguna cosa a fer a les tardes. Tinc alguna cosa per què preocupar-me. Així puc sortir de casa, seure en un banc de qualsevol parc i no patir per si algú pensa que no tinc amics o que sóc una persona solitària. Així no miro la tele tota la tarda. Llavors sec als bancs dels parcs, ell també seu amb mi i mirem els cotxes que passen. Mirem els cotxes com passen. A vegades el miro, miro el gos com mira els cotxes, i penso que s'imagina llençant-se de cop sota els cotxes, simplement s'ho imagina per intentar esbrinar la sensació, o alguna cosa similar. Segur. Com si fos un lleó de circ, s'hi llença directe a la roda i li exploten els budells. Es deu imaginar alguna cosa així, si no no sé què cony deu pensar mentre els mira. Els mira amb molta ànsia.

ALS BANCS DEL PARC

(Dos nois al banc d'un parc. Silenci llarg. En Pedro mira alguna cosa lluny i en Juan, amb un nervi intern constant, mira el seu amic.)

JUAN: *(Fumant un porro.) ¿Quieres?*

PEDRO: Sí.

(Silenci.)

JUAN: *¿Qué hacemos?*

PEDRO: *¿Cómo?*

JUAN: *Que si hacemos algo.*

PEDRO: *¿Algo como qué?*

JUAN: *He pensado que... podríamos hacer algo.*

PEDRO: *Ya estamos haciendo algo, ¿no?*

LA NOIA DE LA FINESTRA

Sento el soroll que arriba de baix. La remor dels nens que juguen. De les noies que parlen. Les motos que passen. La finestra està oberta i entra una mica d'aire. Ja és estiu i entra la llum. Ho puc notar. Com que tinc el temps per fixar-me en cada detall, ho gaudeixo. Com canvien els colors de l'estiu a l'hivern. Puc fer-me'n un dibuix, un esquema. Hi ha tants colors.

ALS BANCS DEL PARC

(Dos nois al banc d'un parc. Silenci llarg. Juan està encenent-se un porro)

JUAN: *¿Quieres?*

PEDRO: *Tranqui, fuma. Ya me lo pasarás.*

JUAN: *Tengo más. Nos hacemos uno cada uno. A caraperro.*

PEDRO: *Venga.*

(Silenci. En Pedro fuma. En Juan es comença a fer un altre porro)

JUAN: *¿Hacemos algo hoy?*

PEDRO: *¿Cómo?*

JUAN: *Que si hacemos algo.*

PEDRO: *¿Algo como qué?*

JUAN: *No sé... podríamos... no sé.*

PEDRO: *Estamos guay aquí tío.*

(Juan fuma i mira les parets, el terra, els cotxes que passen o el núvol de fum que va creant al seu voltant. Pedro mira lluny.)

UN NOI I UNA NOIA

(Enmig del fum, les llums i el soroll.)

OCELL: Vine. *(Li fa un petó)*

UN NOI: Vas forta.

OCELL: Anem a casa teva?

UN NOI: És que...

OCELL: Què? Em tens por?

UN NOI: Tu m'hauries de tenir por a mi.

OCELL: Hi anem?

UN NOI: Dóna'm el teu número.

OCELL: Per?

UN NOI: Visc amb els pares. Avui no pot ser.

OCELL: D'acord.

UN NOI: On vas?

OCELL: Ara vinc.

UN NOI: Ei...!

LA NOIA DE LA FINESTRA

Crec que allà a fora hi ha palmeres. Palmeres altes que arriben a la meua finestra. M'agradaria baixar. Acostar-me als nens del parc i parlar amb ells. A vegades m'imagino traient el cap per la finestra, com una planta sortint per una esquerdada de ciment d'un edifici alt. Si pogués els faria pastissos i baixaria amb ells. Em passaria tota la tarda cuinant, inventant-me les millors receptes per sorprendre a tothom.

UN NOI I UNA NOIA

(Enmig del fum, les llums i el soroll.)

UN OCELL: M'estàs seguint?

UN NOI: Què faràs demà?

OCELL: No ho sé.

UN NOI: Vols venir amb mi?

OCELL: A on?

UN NOI: No ho sé.

OCELL: Com et dius?

UN NOI: No et sento.

OCELL: Tens tabac?

UN NOI: Sí.

OCELL: Anem fora.

LA NOIA DEL GOSSET

Què passaria si fes autoestop? Si ho fes ara mateix. Si em posés a fer autoestop aquí, just al semàfor on paren els cotxes. Aixeco el dit i pujo al primer cotxe que pari. Sigui home o dona, m'és igual. Que em porti a algun lloc. La idea de fer autoestop per anar a cinc carrers més enllà, simplement per posar-me en perill durant una estona. I si aquest o aquesta que em deixa pujar comença a córrer i tanca les portes? Em passen coses d'aquestes pel cap mentre em fumo un cigarro tota abrigada al banc del parc amb el gos acabat de dutxar rebotant-se per la sorra. Ho faig. M'aixeco i alço el dit. Al

final no para cap cotxe i decideixo agafar un taxi, ara em ve de gust moure'm. Com que el gos és petit el poso dins la bossa, el taxista no se'n adona. Quan porto vint minuts li dic al taxista que pari, que em deixi aquí. He vist una cabina de telèfon i m'ha fet gràcia. Deu ser l'única cabina de la ciutat. Un altre parc, no gaire diferent del meu parc habitual, se'm presenta davant els ulls. Decideixo seure. Porto deu minuts i em sento inútil per haver-me gastat els diners del taxi per anar a seure al banc d'un parc que és completament igual que el que tinc a sota de casa. Miro el moneder per veure si porto diners per tornar amb taxi. No em ve de gust caminar. *(Pausa)* Decideixo fumar-me un altre cigarro. Fumar és com guanyar-li la partida al temps. És com vacil·lar-lo. Vacil·lar el temps. Guanyar-lo.

UN NOI I UNA NOIA

UN NOI: Tinc el meu cotxe al pàrquing d'aquí al costat.

OCELL: On em vols portar?

UN NOI: Vols que l'agafem?

OCELL: És el que m'estàs proposant, no?

UN NOI: No ho sé, t'ho estic proposant?

OCELL: Deixarem de fer-nos preguntes?

UN NOI: Anem?

OCELL: Vols?

UN NOI: M'estàs vacil·lant?

OCELL: Anem.

ALS BANCS DEL PARC

(Dos nois al banc d'un parc. Juan fuma. Silenci llarg.)

JUAN: *¿Quieres?*

PEDRO: *No.*

(Silenci.)

JUAN: *¿No?*

PEDRO: *No.*

(Silenci.)

JUAN: ¿Qué hacemos?

PEDRO: ¿Cómo?

JUAN: Que si hacemos algo.

PEDRO: ¿Algo como qué?

JUAN: ¿Qué harías si tuvieras dinero?

PEDRO: Montar un bar al lado de un cementerio.

JUAN: Qué hijoputa.

PEDRO: A mí la peña plin, ¿sabes?, lo que me importa es el cash. ¿No?

Vamos así, ¿no?

(Pausa.)

JUAN: ¿Te imaginas que esa puta cabina fuera un ascensor? Un ascensor para irte a... No sé. A algún sitio.

PEDRO: Estás fatal.

JUAN: He pensado que... podríamos hacer algo.

PEDRO: Ya hacemos algo, ¿no?

JUAN: Sí, tío. Pero... no sé. (Silenci.) ¿Tienes hambre?

PEDRO: No.

JUAN: Voy a por algo.

PEDRO: Venga.

JUAN: Ahora vengo.

PEDRO: Estoy aquí.

(Juan marxa. El que diu Pedro ara mateix està clar que és un pensament. S'ho diu a ell mateix.)

PEDRO: Siempre he pensado que debería hablar más. Que todo esto que se me pasa por la cabeza debería de soltarlo. A lo mejor es una gilipollez. No lo sé. Me gustaría pegarle una paliza a alguien. A esta gente que habla sin parar, que hablan a la primera. Que abren la boca como si lo supieran todo. Les daría de hostias. Quizá es una simple rabieta, pero lo he pensado muchas veces. Patada en la boca. Patada voladora a lo Chuck Norris. Chitón. ¡Buah!

(Juan torna amb uns pastissets industrials. Veu que Pedro està rient sol sense adonar-se'n.)

JUAN: Put a gula. ¿Quieres?

PEDRO: No.

JUAN: ¿Qué piensas que ríes solo?

PEDRO: ¿Eh? Nada.

JUAN: Te estabas partiendo solo.

PEDRO: Qué va.

JUAN: Te estabas partiendo el culo tú solo, en silencio.

PEDRO: No sé.

(Silenci. Juan menja. Pedro voldria dir alguna cosa, però decideix emportar-se el porro a la boca cada cop que té ganes de parlar.)

JUAN: *Lo de hacer algo lo decía en serio. Me aburro, tío. Estamos aquí todo el día, desde que se acabaron las fiestas del barrio que no hacemos nada más... y se me hace crosta en los huevos ya... De estar aquí, ¿sabes? No sé. Necesito hacer algo.*

LA NOIA DEL GOSSET

Porta una estona parlant. Parlant amb el meu gos. Ell l'escolta. Atent. El gos a ell, dic. El gos escolta i mira aquest home com si estiguessin tenint una conversa on es diuen coses transcendents. Després em mira. Jo els he deixat fer. Volia tornar a casa però de cop ell ha començat a acariciar el meu gos. No li he dit res perquè no estava fent res mal fet. Només l'acariciava fins que li ha començat a dir coses a l'orella. Un home agenollat al meu costat dient-li coses a l'orella al meu gos no m'inspira massa confiança. Llavors, quan m'ha mirat... quan m'ha mirat he pensat que era guapíssim i no he entès per què anava així com anava. Anava amb... Anava brut. Li dic que es diu Chuck. El gos es diu Chuck. No em diu res. Em mira, però no em diu res.

UN NOI I UNA NOIA

(Un noi i l'OCELL als bancs d'un mirador des d'on es pot veure la ciutat. El cotxe és a prop, podrien pujar-hi i marxar corrents en qualsevol moment. L'OCELL fuma. Un noi evita el silenci.)

UN NOI: Des d'aquí a dalt no sembla que sigui de nit. La ciutat està més viva ara que un diumenge per la nit. Això em posa nerviós. Mira, aquell parc d'allà està al costat de casa. Al costat de casa meva. Hi vaig sovint a córrer o a estar-m'hi una estona. Al parc, dic. És on es reuneix tothom quan són les festes del barri. Es peta molt. Després es buida. Hi queden els quatre primos que només fumen porros. *(Silenci)* Que es queden allà i no foten res, no treballen i no foten res... no... saps? Vull dir...

OCELL: Estàs a prop de casa meva doncs.

(Silenci)

UN NOI: No et fa por?

OCELL: El què?

UN NOI: Que t'hagi portat fins aquí?

OCELL: No. Per què me n'hauria de fer?

UN NOI: Els desconeguts a vegades... L'altre dia estava al parc aquest que et dic i... el que es veu allà a baix.

OCELL: Sí, ja l'he vist.

UN NOI: Doncs em vaig posar a parlar amb un... un noi que estava allà amb la seva motxilla i... un tio que... crec que ha dormit al parc un parell de nits. Era de nit i... hi va haver un moment on vaig passar por. No sabia què feia allà amb aquell tarat parlant. I vaig passar por.

OCELL: Tu a mi no em fas por.

(Silenci.)

UN NOI: Pensa que he begut. I agafar el cotxe ara és perillós, ni que sigui per això hauries de tenir una mica de...

OCELL: Va, calla i fuma.

(Fumen. Ella s'acosta per fer-li un petó.)

UN NOI: No em coneixes.

OCELL: Ja.

UN NOI: Em posa nerviós la gent que em mira als ulls pel carrer i no em coneix. Hi ha gent que ho fa, que et mira. Al metro em passa sovint, hi ha gent que no t'aparta la mirada. Sembla que t'estiguin... no ho sé... no em deixen pensar tranquil. El tio de l'altre dia, al parc, ho va fer. Em mirava molt als ulls. *(Silenci)* A tu no et passa a vegades que penses molt? Que et passa pel cap un discurs sencer. A vegades estic pixant i em puc quedar deu minuts dret agafant-me-la i desconnectat del món. Parlant-me. Sol. A mi mateix.

OCELL: A mi també em passa. Però no em quedo agafant-me-la.

(Riu.)

UN NOI: Perdona pel rotllo. Parlo molt. Crec. Parlo molt, no? No tinc cap discurs rellevant. Ho sé. Sé que mai diré res rellevant. És curiós però...

OCELL: Em sembla que estàs tornant a començar.

UN NOI: A fotre't el rotllo, oi? Perdona.

OCELL: Tranquil, no em molestes.

(Silenci.)

UN NOI: Avui estic parlant massa. Mai havia parlat tanta estona sense que ningú m'interrompés. Em sembla que això és per culpa de la maria. Mai m'havia fumat un porro sencer. Bec, i crec que bec massa últimament, però de porros... no. De porros no en fumo quasi mai. Alguna altra cosa sí que... a vegades he tastat alguna altra cosa. Però de porros no acostumo. *(Somriu)* És culpa teva per donar-me això. Vull dir que parlo pel porro, no per... El porro relaxa, jo sóc més de... Saps?

OCELL: Va, calla una estona.

(OCELL li fa un petó. S'hi estan una estona. Ell la para.)

UN NOI: M'has fet un petó.

OCELL: Sí.

UN NOI: Per què?

OCELL: Em venia de gust. *(Silenci)* Què passa si et toco aquí?

(Ella li toca directament el paquet. Ell li agafa la mà)

UN NOI: Ara podríem follar. I tant. Estaria de puta mare. Però porto tres caps de setmana follant bastant, no t'ho negaré. I em fa por. No et sentis rebutjada. Em poses bastant. Però... per això t'he portat fins aquí i... per això m'he fumat el porro, aquí, amb tu. Allà a dins... no ho sé... de cop m'ha semblat que portava dies allà dins, suant, en mig dels strobos, el fum i del terra enganxós.

La música està molt alta, tothom ho sap i ningú diu res. De normal no penso... Avui m'he fotut un parell de ratlletes... quatre. No penso quan estic allà, enmig de tota la gent, però avui m'he aturat un moment i... Com quan em quedo amb el rabó a la mà. Saps? (*Ell riu.*) Ho estic tornant a fer. Prou. Ja paro. Perdó. No puc parar de parlar! Ja paro.

OCELL: No, tranquil. (*Silenci.*) Tens foc?

UN NOI: Té.

OCELL: *Merci.*

(*Silenci*)

UN NOI: L'altre dia vaig plorar. Per sort, vaig follant amb les noies que vull... i si no són les que vull ho aconseguixo amb d'altres. D'altres que m'agraden menys, o que no m'hi fixaria a la primera, però que al cap i a la fi... follen. Follen fàcil. Ara teniu molta més facilitat... espero que ma mare no follés amb tants nois diferents com ho feu vosaltres. On vas?

OCELL: A dins.

UN NOI: Però estic a gust, aquí, parlant amb tu.

OCELL: És que fa fred. (*Fa per anar a dins el cotxe. S'atura. Silenci.*) Podem tornar? Vull tornar a baix, a ballar.

LA NOIA DE LA FINESTRA

Vull jugar amb els nens. M'encantaria jugar amb els nens. Córrer pel parc, ballar i acabar esgotats per la nit i mirar el cel. Ens menjaríem el berenar a les tantes de la nit. Ens hauríem oblidat de berenar, de menjar-nos els pastissos que hauria estat tot el matí cuinant per a ells. I a la nit... molt tard a la nit... a la nit riuríem molt. Moltíssim. Ens aixecaríem de darrere d'uns matolls amb la rosada sobre la cara, mirant-nos contents, acabats de llevar i conscients que l'endemà estaríem constipats. Agafaríem un avió que ens portaria a una illa petita amb moltes cales... moltes cales i restaurants econòmics, però bons. I ens trobaríem una maleta plena de diners i un cotxe vell però que funcionés. Aniríem amb banyador durant un mes sencer... sense fer-nos el llit... aniríem a dormir sense treure'ns la sorra dels peus i faríem olor a mar. Ens lleparíem la pell cada nit i cada matí, perquè estaríem saladets. Nedaríem tant que ens tornariem dofins i llavors viatjaríem a l'àrtic per veure les grans varietats del

color blanc que hi ha allà on hi ha gel i molta neu. I quan tornéssim, després d'haver après a desxifrar el llenguatge dels pingüins, podríem distingir molts més colors dels que vèiem abans i desitjaríem no tornar mai més a cap altre lloc que ja haguéssim conegut abans. Desitjaríem dormir sempre a un lloc diferent. *(Pausa.)* Com m'agradaria compartir això, ni que fos compartir la il·lusió de tenir aquestes ganes que em passin coses. Poder mirar per la finestra i saludar. Poder decidir si seguir així o no.

ALS BANCS DEL PARC

JUAN: *Llevo dos días tirado en el sofá de casa. Quería hacer algo. Algo diferente pero no sé. No sé hacerlo. Vuelvo al parque. Con Juan. Al menos... al menos... bueno, eso.*

PEDRO: *¿Dónde has estado?*

JUAN: *Por ahí.*

PEDRO: *Hace un par de días que no te veo.*

JUAN: *¿Has visto a ese? Lo vi el otro día al irme.*

PEDRO: *¿Quién es?*

JUAN: *No sé, no habla. Creo que se queda aquí a dormir. Hace un par de días que lo veo por aquí y creo que sí, que se queda aquí a dormir en el parque. Tiene unos cartones ahí metidos.*

(Silenci)

PEDRO: *Sí que habla. El otro día hablé con él. Me dijo: "Cuidado".*

JUAN: *¿Lo conoces?*

PEDRO: *No.*

JUAN: *¿Qué te dijo?*

PEDRO: *Cuidado.*

JUAN: *¿Te dijo "cuidado"?*

PEDRO: *Sí, sí. Vino, me miró. Me dijo: "Cuidado" y se fue.*

JUAN: *¿Cuándo?*

PEDRO: *Ayer.*

JUAN: *Qué mal rollo.*

PEDRO: *Se está acercando. Se está acercando.*

JUAN: *Vámonos.*

PEDRO: *A lo mejor quiere algo.*

JUAN: *Vamos, tío, vamos.*

(Se'n van corrents.)

LA NOIA DE LA FINESTRA

Vull obrir els ulls. Vull despertar-me. Ja no sé si tot això és que no em sé despertar al matí o... a vegades tinc la sensació que recordo algun cop on hi veia, algun cop on podia córrer, algun cop on no estava tot el dia estirada sobre un llit notant el gust salat del sèrum.

LA NOIA DEL GOSSET

Estic tornant. He anat a deixar el gos a casa i ara estic tornat. Vull veure qui és, segurament deu ser un turista... un mochilero d'aquests, i potser... potser va venir a viure les putes festes de barri d'aquesta ciutat i s'hi ha quedat. M'ha cridat l'atenció i... la veritat que ha estat com una excusa per sortir de casa a fer alguna cosa. A vegades necessito sortir de casa però si no tinc cap excusa, res a fer, doncs no surto. Sempre penso que em trobaré algú i que em pregunta que on vaig o què faig i dir que simplement he sortit a fer un volt... sola, doncs no em sembla la millor opció. Em fa vergonya. *(Pausa.)* El busco. L'estic buscant, però no trigo gaire a trobar-lo. Segueix allà al mateix banc on jo seia aquesta tarda amb el meu gos. Sembla que s'hi ha instal·lat. Efectivament, deu dormir aquí. O això és el que sembla. Des d'aquí el puc veure, i això que estic fent em sembla emocionant. Perillós i emocionant. Bé, potser perillós no gaire... potser... M'encenc un cigarro. Juga amb uns ninots. Està jugant amb uns ninots. Sembla com si estigués representant una tempesta. Els està tirant aigua amb un flit-flit. Els té a sobre d'un cartró i els mou com si fos un naufragi. Sembla que s'ho passa bé. Fa com si jo no hi fos. Crec que m'ha vist, però fa com si no hi fos.

UNA NOI I UNA NOIA

(Enmig del fum, les llums i el soroll.)

UN NOI: T'he estat buscant.

OCELL: En sèrio, pavo, pira't.

UN NOI: Només et vull dir una cosa.

OCELL: Se t'ha escapat el tren.

UN NOI: Només et vull dir que em sap greu. Que no et volia fotre el rotllo...

Té, t'havies deixat la maria al meu cotxe.

OCELL: Gràcies.

(Silenci. Ocell segueix ballant. El noi s'ha quedat allà. Ella el mira.)

OCELL: Adéu.

UN NOI: Només et volia dir que... Perdó. És que... no em venia de gust fer-ho, però que...

OCELL: És igual.

UN NOI: Ets molt guapa. No vull que pensis que t'estava rebutjant per... ets guapíssima, de veritat. Només que... no em ve de gust.

(Ocell segueix ballant com si ell no hi fos. Però hi és.)

ELS NOIS DEL PARC SÓN EN UNA EXPOSICIÓ

(Això no és un diàleg. Cadascú parla amb ell mateix. Parlen sols amb ells mateixos mentre es troben fent alguna cosa diferent, alguna cosa que no havien fet mai. I ho estan fent junts)

JUAN: *Estamos en una exposición. Hemos salido corriendo y Pedro me ha dicho que...*

PEDRO: *¿Spiderman? No sé a quién coño se le ocurrió eso... que a un tío le muerde un bicho y se vuelve... bueno, eso... que de golpe le salgan hilos de las muñecas con los que se puede colgar por las paredes e ir saltando por ahí.*

JUAN: *¡Es gratis!*

PEDRO: *Yo prefiero a Bruce Lee. Eso sí que es un ejemplo. Siempre he tenido ganas de ser como ese puto asiático...*

JUAN: *Hemos pillado un ascensor. Hemos subido y... al salir... hay fotos y cosas. Y proyecciones.*

PEDRO: *¿Lo de ir en mallas y trepar por las paredes...? Lo otro sí que es tener huevos. Ser chino y hacer pelis en Hollywood. Be water my friend. Sé agua.*

JUAN i PEDRO: *¿Quién coño puede decir sé agua y quedar-se tan tranquilo?*

PEDRO: *Eso es lo que me mola. Yo no tengo esos huevos. Siempre he pensado que me hacía falta algo para tener esos huevos. En el fondo las ganas las tengo, pero... me falta algo. Me falta algo.*

JUAN: *Hacía dos... llevaba dos días sin querer verlo y.. no sé, estaba rallao.. no sé... es mi colega... no sé.*

PEDRO: *Veo al colega ese... ahí, to tirao, con las barbuncias... y lleva unos días por aquí. Y no sé. Como que creo que lo puedo entender... pero no sé. Me raya. Verlo ahí tan tranquilo me raya. Me raya la cabeza.*

(Els dos amics s'abracen. Una abraçada sincera que acaba amb uns cops d'esquena que confirmen la seva duresa.)

UN NOI

UN NOI: He perdut el cotxe al pàrquing. Porto una estona buscant-lo, donant voltes i intentant fer memòria. Res. No me'n recordo de la matrícula però això no és problema perquè jo el reconec, el meu cotxe el reconec. Encara que hi hagi mil seats Ibiza blancs conec el meu cotxe. No l'hauria d'haver agafat abans. Torno a casa caminant. De totes maneres ja va bé perquè... he begut una mica. El mes passat... Dos-cents cinquanta euros de multa. Amb la rebaixa, és clar. No entenc lo de la rebaixa, és perquè ho paguis a temps. Jo l'he pagat perquè mon pare em va insistir. Jo hagués preferit no fer-ho. De camí em trobo una noia que camina sola. Camino una estona darrere seu. Penso en coses que li podria dir, si m'ho currés la podria convèncer per follar aquesta nit. Per acabar follant amb ella, encara que fos en un portal. No li he vist la cara, però m'és igual. També deu tornar de festa. Sembla un ocell. Crec que és l'alcohol que em fa pensar aquestes coses. Finalment desisteixo i m'allunyo. Em sento malament, i brut, i demano un cigarro a un que passa per allà i que deu anar a treballar ara, a aquestes hores, quin pal. Me'l dóna i em mira. Em mira amb estranyesa. Dec anar bastant cec. Me'l miro bé. No deu anar a treballar. De sobte m'està parlant, deu portar una estona dient-me coses i no sé ni de què parla. Em sona la seva cara. Aquest primo segur que no té ni feina. Me'l torno a mirar bé. Va molt brut. Porta una barba molt lletja. Intento escoltar-lo. M'ha tocat i de cop me'n recordo del meu avi caçant ocells. Mon avi caçava ocells i una vegada em va explicar com de tant que va prémer un ocell perquè no marxés el va matar. Tinc sang a la mà i em fa mal la gola, crec que he cridat. Fa una estona que no sóc conscient d'estar despert. Estic pensant que sort que m'han tret el cotxe. No hauria d'haver pagat la multa, m'hauria d'haver rebel·lat i aguantar sense pagar-la. Em trobo amb la meva cara. La meva cara davant meu. El mirall de l'ascensor esta brut. Hi ha una puta nena que es dedica a tirar l'alè al mirall i fer dibuixets, no hi ha dia que no em trobi amb cors i merdes dibuixades al mirall de l'ascensor. El mirall ple de ditades que deformen la meva cara. Obro la porta a poc a poc. Em trec les sabates. Poso molt paper de vàter a la tassa perquè el soroll del pipi no desperti a mons pares. Torno a sortir de casa. Abans, però, m'he rentat les mans, tenia sang als punys. No n'he tingut prou aquesta nit. Necessito més, alguna cosa més.

ALS BANCS DEL PARC

(Tornen a estar als bancs del parc com sempre, però aquest cop en els seus cossos es nota una certa tensió. Una atenció animal. Una certa vigilància constant.)

JUAN: *Me he apuntado a Wing Chun.*

PEDRO: *¿Qué dices?*

JUAN: *Como el Bruce.*

PEDRO: *Qué flipao.*

JUAN: *Flipao tú que te tragas documentales suyos. Que te lo sabes todo.*

PEDRO: *Tú sí que eres flipao que te gusta Spiderman, y nunca te he dicho nada. ¿Spiderman? ¿Dónde vas, tío? Si va en pijama.*

JUAN: *No te había visto hablar tanto en la vida. ¿Quién coño sabe que Bruce Lee era amigo de Chuck Norris? Eso sólo lo puede saber un friki como tú.*

PEDRO: *A mí plin lo que me digas. Eso no es de friki.*

JUAN: *Cómeme el rabo. No te estoy insultando, tío. Lo de ir a una exposición me moló. Hay que moverse. ¿Te apuntas conmigo a Wing Chun o qué?*

PEDRO: *Paso.*

(Silenci.)

JUAN: *Buah, colega, estoy flipando aún con el puto chinaco. Me he visto un montón de vídeos suyos hoy en internet. ¿Cómo sabías tú esto?*

PEDRO: *En las noticias salió. La agenda cultural esa que sale.*

JUAN: *Mola, tío. Tenemos que ir a más de estas cosas de las exposiciones y tal. (Silenci) Flipé contigo, eres un friki del Bruce Lee este.*

PEDRO: *Me mola. Ya está. No soy un friki.*

(Silenci.)

JUAN: *¿Si querías ir por qué no me lo habías dicho antes?*

PEDRO: *No sé. No quería parecer un flipao.*

JUAN: *Míralo, sigue ahí el colega. Por eso me he apuntado a Wing Chun. Lo de ayer me hizo pensar. Nos piramos porque venía el loco ese hacia nosotros y luego... luego acabamos en lo del Bruce Lee. En la puta exposición esta del chino matón.*

PEDRO: *No es un matón.*

JUAN: *Es una señal.*

PEDRO: *¿Qué dices, tío?*

JUAN: *Me he apuntado a Wing Chun para no tener que irme por patas. Para quitarme el miedo de encima de una vez. Lo del chino me ha hecho pensar. Es como un puto animal. Hay que estar atento, tío.*

L'OCELL I LA NOIA DEL GOSSET

OCELL: Ei! Hola. Què fas? Eh! Tu! Eh!

(Ocell s'espanta, la persona a qui cridava s'ha aixecat i ella s'estranya. Per la seva mirada entenem que no és qui es pensava. Entenem que aquest individu a qui cridava marxava. Ella fa per seguir-lo. Té curiositat. Apareix la noia del gosset i l'atura)

NOIA DEL GOSSET: Deixa'l.

OCELL: Perdona?

NOIA DEL GOSSET: Que et dic que el deixis en pau.

OCELL: I qui ets tu?

NOIA DEL GOSSET: Perdona. No t'ho volia dir malament. Simplement crec que serà millor que no el molestis.

OCELL: Que ets la seva mare?

NOIA DEL GOSSET: No. *(Silenci)* El coneixes?

OCELL: No. Bé... em pensava que era un altre persona.

NOIA DEL GOSSET: L'estaves a punt de seguir.

OCELL: No.

NOIA DEL GOSSET: Sí. T'he vist.

OCELL: No ho sé...

(Silenci)

NOIA DEL GOSSET: T'ha mirat, oi? Jo tampoc el conec. Fa uns dies que vinc aquí a aquest parc a veure'l. De casualitat me'l vaig trobar... no sé... em va cridar l'atenció. Molta curiositat, saps? Li porto coses. Li deixo menjar i coses.

I avui se m'ha acostat, sabia on estava amagada. M'amago i l'observo per si agafa el que li porto. Doncs se m'ha acostat i m'ha dit: "Cuidado"

OCELL: Ah. (*Silenci.*) Bé... jo... marxo.

NOIA DEL GOSSET: Ets de per aquí?

OCELL: No. (*Silenci.*) Tu?

NOIA DEL GOSSET: No. I què fas aquí a aquestes hores? Aquí a prop no hi ha cap discoteca.

OCELL: Per què dius això de la discoteca?

NOIA DEL GOSSET: Ah, no... perdó. Res. Per la roba.

OCELL: Què passa?

NOIA DEL GOSSET: No que vas molt... a veure, perdó... però vas de discoteca, no? Vas molt... de festa. No tens fred així?

OCELL: He conegut un noi que m'ha dit... ve bastant per aquí... m'ha dit que vivia aquí a prop. De cop he pensat... l'he vist i he pensat que podria ser ell. He agafat un taxi per venir fins aquí. M'he passat la nit pensant en... no m'havia passat mai... perdó.

(Ocell comença a plorar.)

NOIA DEL GOSSET: Ei... tranquil·la. Vols un kleenex? Tinc aigua. Vols aigua? (*Ocell comença a vomitar.*) *Ala, vengà tot de cop. Portes una bona turca, eh.*

OCELL: T'ha passat algun cop... com si... com si estiguessis fent zàping i sempre caus al mateix canal i repeteixen mil cops el mateix fragment d'una sèrie? Sempre que trobes aquella sèrie típica fent zàping veus el mateix fragment del mateix capítol. Sempre el mateix. A mi em passa molt. Tens diners?

NOIA DEL GOSSET: Perdona?

OCELL: Que si em deixaries diners per agafar un taxi. Per anar a casa. Si vols em deixes el teu número o et dic on visc. T'ho torno segur. Demà t'ho torno. M'ho he gastat tot, tot el que portava aquesta nit. Només vull tornar a casa. Crec que... que necessito tornar a casa.

(La noia del gosset s'ho pensa. Li dóna diners i un paquet de xiclets.)

NOIA DEL GOSSET: Té.

OCELL: De maduixa? Gràcies.

(La noia del gosset es treu la jaqueta amb la qual l'hem vist tota l'estona i li posa per sobre a Ocell, que està tremolant. Ocell li fa un petó a la galta i desapareix. De cop veiem el cos ben esculpit de la noia del gosset que amagava sota una jaqueta gruixuda i descuidada.)

LA NOIA DE LA FINESTRA

M'agradaria cridar i trencar els vidres de les finestres per així fer que se n'adonin els d'allà baix, els del parc, que sóc aquí. Que mirin cap amunt i es preguntin qui coi viu en aquesta habitació. Fa temps que s'ha apagat la llum. No veig els colors del dia, ja no se sent música i l'aire que entra per la finestra és calent, tot i fer fred, i fa una mena de pudor estranya. Si he de seguir mig adormida fins que em mori prefereixo somiar més profundament, somiar de veritat. Morir-me ja d'una vegada. Els somnis es capgiren i ja no sé si estic somiant, imaginant o què. Els de fora, els de casa, només deuen estar esperant que m'adormi ja d'una vegada. Que m'adormi de veritat. Ja no sé si és de dia o de nit. No poder obrir els ulls és el pitjor que et pot passar al món. No poder veure el que veuen els altres. No poder compartir la teva manera de percebre el món. No poder barallar-se amb algú perquè es preocupa massa per tu. No poder negar-se a ser l'ocellet fràgil a punt de cremar-se. No puc veure com em miren, però puc sentir-ho. I no m'agrada.

UN NOI I L'OCELL

(Els es troben.)

UN NOI: Què fas aquí?

OCELL: Per què ho preguntes?

UN NOI: Et trobes bé?

OCELL: No gaire.

UN NOI: Per què has vingut fins aquí?

OCELL: Què fas despert?

UN NOI: Estava tornant a casa... Com ho has trobat?

OCELL: Tu me l'has ensenyat. M'he l'has senyalat. Aquest estiu vaig venir per els festes, les festes del barri, sabia on era... I... Per què m'has... per què...? No sé com preguntar-t'ho.

UN NOI: Ja t'ho he dit... no...

OCELL: He pujat al teu cotxe i t'he convidat a un porro. Gairebé ens acabem tota la maria que portava a sobre. Era molt fàcil. Només... només ho havíem de fer i ja està. Tu mateix has dit que ho havies fet més cops i... per què amb mi no... per què? No ho entenc.

UN NOI: Em sembla que no et trobes gaire bé.

OCELL: Vas de... et creus un superheroi? Em vols salvar d'alguna cosa? Em sé cuidar...

(El noi li fa un petó.)

UN NOI: És de maduixa?

OCELL: Sí.

(Es comencen a morrejar efusivament. Es barreja l'emoció mútua d'haver-se trobat i l'ebrietat comuna. Ella l'atura)

UN NOI: Què? Ara no vols?

OCELL: Va, que et dic que paris, que ara vull parlar. Ara vull parlar jo.

(Es segueixen morreiant. Ell la toca.)

UN NOI: Va, què vols que fem? Què és el que vols fer?

OCELL: Espera. *(Ell insisteix. No l'escolta. Des de fora podria semblar que l'està forçant. A nosaltres ens hauria de costar dissociar entra el joc i la disputa.)* Para!

(Juan i Pedro s'acosten ràpidament. Juan agafa el Noi per l'esquena. Veiem com el llença a terra mentre Pedro intenta aturar-lo. L'Ocell se'n va corrents.)

ALS BANCS DEL PARC

(Pedro ha apallissat un noi. El cos del Noi a terra.)

PEDRO: *¿Estás tonto?*

JUAN: *¿Lo has visto?*

PEDRO: *Se te ha ido la pinza. Se te ha ido a saco.*

JUAN: *Esto es una señal.*

PEDRO: *¿Señal de qué?*

JUAN: *Lo del Wing Chun, tío. Me ha despertado un algo.*

PEDRO: *Vámonos a casa.*

JUAN: *No podemos. Tenemos que hacer algo con él.*

PEDRO: *Dejémoslo aquí. Ya se despertará y se irá a su casa.*

JUAN: *No. Hay que darle una lección.*

PEDRO: *Ya te has hecho el héroe chino con la chica. Vámonos.*

JUAN: *Tienes que aceptar lo que eres.*

PEDRO: *Necesito fumarme un porro.*

JUAN: *Ahora tenemos algo entre manos. Hay que luchar por ello. Tenemos que hacernos responsables de lo que somos.*

PEDRO: *Me piro a casa.*

JUAN: *Espera. Vamos a...*

PEDRO: *No, me voy. Quédate tu. Quédate un rato y reflexiona, tío. A ver si entras en razón. (Silenci.) Nos vemos mañana.*

(Pedro se'n va. Juan mira el matoll de darrere on han deixat al Noi. S'hi apropa. Mira cap a dalt, on hi ha una paret molt alta i s'hi acosta. Sembla que començarà a pujar.)

LA NOIA DEL GOSSET

S'ha despertat. Portava una estona observant-lo. L'he seguit. L'he observat fins que s'ha adormit. O almenys semblava que dormia. Com pot dormir tan tranquil aquí al mig? Ara s'ha despertat i s'acosta. M'està mirant fixament i no sé si m'està fent una mirada de complicitat o em vol fer mal. Para davant meu. A dos metres. S'està quiet i només em mira als ulls. Potser portem dos minuts mirant-nos als ulls. Se m'està fent etern. M'estan entrant ganes de plorar i no sé exactament per què. Simplement noto aquell pessigolleig al nas. Es gira. Me'n podria anar. No ho faig, però ho dubto molts cops. Tinc temps de dubtar molts cops sobre si marxar o no. Va cap a les seves coses. Agafa una bossa i la buida davant meu. La buida amb una mica de ràbia, com enfadat. El que cau de la bossa són totes les coses que li he anat portant. Diners, un brick de llet, una pizza precuinada... Ara mateix ho penso i no sé per què li vaig portar una pizza precuinada, no se la pot escalfar. Absurd. Ell està enfadat i crec que no és perquè li hagi portat menjar precuinat que no pot escalfar. Crec que no li fa gràcia. No li deu fer gràcia que li porti coses. Ja ha buidat la bossa i em segueix mirant. Jo no sé què fer.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Algú ha cridat.

LA NOIA DE GOSSET: Marxaria corrents.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Està cridant molt enfadat.

OCELL: "Abraça'm. Només et demano que m'abracis. Podem fer el que vulguis. Però abraça'm."

LA NOIA DEL GOSSET: M'està agafant por. En el fons deu ser un pobre boig. Un tarat que ha decidit viure al carrer.

LA NOIA DE LA FINESTRA: El puc sentir com plora

LA NOIA DEL GOSSET: Però no puc marxar. M'atrau.

LA NOIA DE LA FINESTRA: ...i dóna cops contra una paret.

LA NOIA DEL GOSSET: És guapo. Massa jove per a mi, potser.

OCELL: Si fes cançons escriuria això. A vegades m'invento cançons mentre camino sola tornant a casa. A vegades se m'escapa fins i tot...

LA NOIA DE LA FINESTRA: M'agradaria baixar a abraçar-lo.

OCELL: Taral·lejo sense adonar-me'n.

LA NOIA DE LA FINESTRA: A dir-li que es tranquil·litzi.

LA NOIA DEL GOSSET: És guapo i sembla perdut. L'abraçaria. Arribo a pensar que el que m'està demanant és una abraçada. M'hi acosto. Poc a poc.

OCELL: Només necessito dormir amb algú.

LA NOIA DEL GOSSET: Primer faig una passa endavant i paro. El miro com demanant permís. Ell segueix igual.

OCELL: Qui vol dormir amb mi?

LA NOIA DEL GOSSET: M'adono que porta un ull morat i que té sang a la mà. No sé per què cony no parla

LA NOIA DE LA FINESTRA: Segurament és el que necessita. M'agradaria dedicar-me a això, a tranquil·litzar a la gent.

LA NOIA DEL GOSSET: El més normal seria que anés borratxo i que fes pudor a vi, però no. No és així. Podria dir alguna cosa

LA NOIA DE LA FINESTRA: Segurament és el que necessita.

OCELL: Qui em vol fer petons a l'esquena sense preocupar-se de si m'estima i sense que li passi pel cap si podria ser la dona de la seva vida o qualsevol cosa similar?

NOIA DEL GOSSET: Si em parlés seria més fàcil.

OCELL: Només sóc una nena.

NOIA DEL GOSSET: Si ell digués alguna cosa.

OCELL: Un ocell.

LA NOIA DE LA FINESTRA: M'imagino un naufrag en una illa al mig del mar.

OCELL: Un ocellet.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Sol.

LA NOIA DEL GOSSET: Se m'acut treure un cigarro i encendre-me'l. N'hi ofereixo un. Això és un senyal típic de buscar complicitat amb algú. Mai ho he fet, sempre m'ha semblat una cosa massa sobada a les ficcions, però ara de cop se m'acut que potser pot funcionar.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Sol, però passant-s'ho bé. Juga. És gran. No massa gran, però sí prou gran per haver deixat de jugar.

LA NOIA DEL GOSSET: Oferir-li un cigarro a algú.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Me l'imagino sol. Sol i feliç de poder fer el que vol en el seu parc de jocs.

OCELL: M'és igual com sigui ell. Passar-me la nit amb algú.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Jo podria ser aquest naufrag.

OCELL: Avui hi ha hagut com un incendi. Aquí dins el meu ventre. Una cosa ha pres i a començat a cremar. Algú que m'expliqui un conte, m'és igual quin. Algú que m'entretingui les orelles mentre m'adormo.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Faria un gran foc per la nit, per imaginar-me formes dins el foc i inventar-me històries i personatges amb aquestes formes.

LA NOIA DEL GOSSET. Crec que està molt enfadat. S'acosta i em pren l'encenedor.

OCELL: Paro de córrer. Miro enrere. Està cremant. Hi ha un foc molt gran.

LA NOIA DEL GOSSET: L'he vist a un pam de la meva cara.

LA NOIA DE LA FINESTRA: M'agradaria compartir tot això que m'imagino amb algú. Poder sortir de la meva imaginació durant una estona i explicar-li a algú lo feliç que sóc aquí dins, sola.

OCELL: No sé si he marxat per por que em fes mal o per por que m'agradés que em fes mal.

LA NOIA DEL GOSSET: Marxo corrents. Estic marxant. Corrent.

OCELL: El parc sencer crema.

LA NOIA DEL GOSSET: Me'n vaig. Corro.

LA NOIA DE LA FINESTRA: Si no ho puc explicar, sembla que no es faci realitat.

JUAN I NOIA DEL GOSSET

(La noia del gosset està perplexa mirant el foc. Arriba Pedro corrent.)

PEDRO: *Perdona, ¿tienes un teléfono?*

NOIA DEL GOSSET: *No.*

PEDRO: *Hay que llamar a los bomberos. ¿Tienes dinero?*

NOIA DEL GOSSET: *Es la segunda vez que me piden dinero hoy.*

PEDRO: *Es para llamar. Desde la cabina.*

NOIA DEL GOSSET: *¿Una cabina?*

PEDRO: *Es de las últimas que quedan. ¿Tienes o no?*

NOIA DEL GOSSET: *Toma. ¿Qué es eso?*

(Referint-se a una cosa que cau més enllà. Soroll d'un cos xocant contra el terra lluny. Ells s'ho miren.)

PEDRO: *Mierda.*

(Pedro comença a plorar com mai ho ha fet.)

UN NOI

(S'ha aixecat de cop després de sentir un fort soroll d'alguna cosa que ha caigut a prop seu.)

UN NOI: Em desperto de cop. Com quan somies que estàs a punt de pujar una escala i no hi és. I et despertes. Doncs... Acaba de caure un cos des de dalt. Estic dins uns matolls, ple de rascades i em fa molt mal el genoll. Està mort? Ho dubto molt. No pel dubte en si mateix sinó perquè m'agradaria que no fos cert. Que no estigués mort. No ho comprovo. Quan m'aixeco, veig les flames. Tot es crema. Dubto, per uns moments em quedo quiet, no em puc moure o no em vull moure. Ara mateix no ho sé. Penso que hauria d'agafar el cos aquest que ha caigut del cel i emportar-me'l. Si el deixo aquí, se'l menjaran les flames. D'on cony ha caigut? Què fotia jo aquí tirat enmig d'uns matolls? Em fa molt mal la mandíbula. I tinc el puny dret ple de sang. Abans de marxar el miro. Em sona. La seva cara em sona.

A LA FINESTRA

JUAN: *Perdón. ¿Te he despertado?*

NOIA DE LA FINESTRA: *No, tranquil.*

JUAN: *He visto la ventana abierta y...*

NOIA DE LA FINESTRA: *És de dia?*

JUAN: *¿Qué dices? Son las tres de la mañana.*

NOIA DE LA FINESTRA: *Qui ets?*

JUAN: *El home que trepaba por las paredes.*

NOIA DE LA FINESTRA: *M'has vingut a despertar? Te'm vols emportar?*

JUAN: *Qué va, qué va... Sólo quiero... a ver, estava trepant per la paret.*

Ensayaba una cosa... sólo estaba probando y... Bueno, he mirat a baix y me

ha dado miedo y entonces... entonces he visto la finestra abierta y he entrado. Te he despertado. Y ya.

NOIA DE LA FINESTRA: Ets un dels nois del parc?

JUAN: No *te* puc revelar la meva identitat.

NOIA DE LA FINESTRA: *Vale.*

(Silenci.)

JUAN: *Me puc seure... assentar-me.... sentarme. Aquí? Me siento, pero luego me voy. Tranquil·la, que luego... després me'n vaig.*

NOIA DE LA FINESTRA: Podré venir amb tu?

JUAN: La verdad es... que estàs molt bé.

NOIA DE LA FINESTRA: Què?

JUAN: Que ets molt guapa.

NOIA DE LA FINESTRA: Vols un tros de pastís?

JUAN: Claro.

(La noia de la finestra va a buscar un tros de pastís, o dos. Ell s'asseu. Es queda mirant les parets. Alguna cosa s'ha afluixat.)

NOIA DE LA FINESTRA: Què et passa?

JUAN: *Nada. He notado como si algo hubiera caído... como si algo se hubiera aflojado y... hostia, parezco una nena.*

NOIA DE LA FINESTRA: Plorar no és dolent.

JUAN: *Me puc quedar a dormir?*

NOIA DE LA FINESTRA: Sí, si demà em portes a baix al parc a jugar amb tu.

JUAN: *Claro.*

NOIA DE LA FINESTRA: Mira. Mira allà a baix. M'agraden molt les fogueres d'estiu.

JUAN: *Son chulas.*

NOIA DE LA FINESTRA: M'agrada mirar fixament el foc i pensar que es cremen també els pensaments que ja no necessito. I m'imagino formes.

També m'imagino formes. Coses que s'assemblen a les formes que fa el foc.

JUAN: *Yo también hago eso.*

(El parc segueix cremant.)